

Дармщадт, училъ въ университетъ на Хайделбергъ и Лайпцигъ и консерваторията въ Лайпцигъ. Карриерата си почва като театраленъ капелмайсторъ въ Цюрихъ, 1886 е първи капелмайсторъ на Нѣмския театръ въ Прага, ръководилъ и изпълнението на „Нибелунгите“ въ Москва и Петербургъ; 1892 — диригентъ въ Берлинската кралска опера, ръководейки и концертитъ на Кралската капела; 1905/1908 дирижира симфоничнитъ концерти на оркестра на Виенската императорска опера (промѣнливо съ Фел. Мотль) 1908/1912 Симфоничнитъ концерти въ Бостонъ, следъ това прекарва нѣколко години като гостуващъ диригентъ на първитъ симфонически оркестри въ Европа, а отъ 1922 застава начело на Хамбургската филхармония. М. е нееднократно дирижиралъ и въ Байройтъ.

Муле, Джузепе — Mulé, Giuseppe — компонистъ, род. 28 юни 1885 въ Термини-Имерезе — Сицилия), ученикъ на консерваторията въ Палермо, 1922 неинъ директоръ, отъ 1925 такъвъ на лицеза „Св. Цецилия“ въ Римъ, писалъ: симфоническа сюита — „Сицилия“, „Героична увертюра“, единъ струненъ квартетъ, Largo за чело и пиано, една оратория, една едноактна легенда, опери: „Баронеса да Карини“, „Аль Лупо“, „Дафни“, хорове къмъ драмитъ на гръцкитъ трагичи и др.

Мундшюкъ, — нѣм. Mundstück, фр. embouchure — се нарича оная най-горна частъ отъ дървениятъ и медния духови инструменти, която се поставя въ устата или до устнитъ. При кларинета М-тъ се състои отъ човкоподобна дървена частъ, на едната страна на която е оставенъ



Кларинетовъ мундшюкъ

отворъ, въ който се слага платъка (гл. т.). При обоя и фагота, като М. служи стройката (гл. т.). При меднитъ инструменти се различаватъ два вида М-ци: единиятъ въ видъ на

конусъ или фуния (при валдхорната), а другиятъ въ видъ на чашка (тръба, тромбонъ и пр.).

Мурки, Murky — се нарича съпроводъ въ разложени басови октави.

Мусоргски, Модестъ Петровичъ — единъ отъ най-големитъ и самобитни руски компонисти, род. 28 мартъ 1835 въ Каревъ — Псковска губерния, умр. 28 мартъ 1881 въ Петербургъ, — първитъ уроци по пиано получава отъ майка си и, после отъ Филдъ въ Петербургъ, а по-късно, въ форма на приятелски разговори, бива посветенъ отъ Балакиревъ въ композиционната наука, но изобщо останалъ безъ солидна теоретическа подготовка. Следъ свършването на Петропавловското военно училище, постъпва офицеръ въ Преображенския гвардейски полкъ, където служи 4 години. Презъ това време попада въ кръжеца на Даргомижкы, който подхранва неговитъ голѣми музикално-творчески дарования — за да стане по-късно единъ отъ най-виднитъ членове на „младата“ или „нова руска школа“ — (Балакиревъ, Кюи, Бородинъ, Римски-Корсаковъ и М. — наричана „петорка“) и подигравателно — „могучая кучка“). За да посвети всичкото си време и сили на музиката, М. напуска военната служба, но поставенъ въ материални затруднения, бива принуденъ, следъ три години, да постъпи пакъ на държавна, но вече — на гражданска служба. Поддържникъ на Даргомижкы въ неговото разбиране за провеждане на „музикалния реализъмъ“ въ операта, М. довежда това разбиране до пълни консеквенции, нарушавайки въ своитъ музикално-драматични творби традицитъ на миналото: изхвърля сладникавитъ и ефектни арии, за да ги замѣни съ правдивъ мелодически речитативъ, създава нови акордови съчетания и свои изразни сръдства. М. е първиятъ, който прави опитъ да пише опера въ неизмѣнена речъ — въ проза — върху комедията „Женидба“ на Гоголя, като компонира само първото действие. Творението, въ което М. провежда напълно своитъ разбирания за операта, е народната музикална драма „Борисъ Годуновъ“ — неговиятъ шедьовръ. Тукъ М. създава музи-